

IDYLL E

Het was een zeldzaam mooie avond.
Een warme, zwoele zuidenwind
bracht het zilver lichtende water in
zacht deinende beweging. De boomen
aan de oevers ruischten een monotoon
lied en hunne kruinen silhouetterden
in sierlijk gebogen rondingen tegen
den helderen avondhemel.

Bloemengeuren vervulden de lucht
en de parfums ervan waren velerlei.

Boven dit alles scheen de gouden,
volle maan met haar betooverenden,
zachten glans.

En in een bootje dreef onze held
langzaam verder

Een wondermooi meisje schoof dich-
ter naar zijn zijde en richtte haar groote,
zachte oogen op hem.

„Wat is het hier rustig romantisch
onder die wuivende boomen,” fluisterde
zij, bijna eerbiedig.

Onze held dreef in zijn bootje lang-
zaam verder

Het lieve gezelschap schoof nog
dichter naar hem toe en bracht haar
albast gelaat heel dicht bij het zijne,
terwijl zij murmelde :

„Ik heb wel eens heele slechte ge-
schiedenissen gehoord van groote sterke
mannen, die meisjes in hun bootje mee-
namen en dan ergens stopten om met
het meisje te flirten. Maar dat zal jij
niet met mij doen, nietwaar?”

„Neen,” zei onze held vastbesloten.
„Geloof me, er zijn nog wel enkele
betrouwbare mannen. Ridderlijkheid is
nog niet heelemaal uitgestorven. Heusch,
U behoeft niets te vreezen, Juffrouw
Nice.”

En onze held dreef in zijn bootje
langzaam verder V.

